

AVIZ
referitor la propunerea legislativă privind
interzicerea activității de cerșetorie

Analizând **propunerea legislativă privind interzicerea activității de cerșetorie**, transmisă de Secretarul General al Senatului cu adresa nr.B688 din 23.02.2012,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art.2 alin.(1) lit.a) din Legea nr.73/1993, republicată și art.46(2) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează favorabil propunerea legislativă, cu următoarele observații și propuneri:

1. Prezenta propunere legislativă are ca obiect de reglementare interzicerea activității de cerșetorie, prin prevederea drept infracțiune a obținerii de bani de către o persoană prin solicitarea publicului de ajutor material, precum și prin stabilirea drept contravenție a faptei constând în darea de bani către o persoană care practică cerșetoria.

Prin conținutul său normativ, propunerea legislativă face parte din categoria legilor organice, fiind incidente prevederile art.73 alin.(3) lit.h) din Constituția României, republicată, iar în aplicarea dispozițiilor art.75 alin.(1) din Legea fundamentală, prima Cameră sesizată este Senatul.

2. Semnalăm că reglementarea unor măsuri privind cerșetoria face și obiectul propunerii legislative transmisă spre avizare Consiliului Legislativ de Secretarul General al Senatului cu adresa nr.B701 din 23.02.2012, la care s-a emis avizul favorabil, cu observații și propuneri nr.141 din 6.03.2012.

Pentru sistematizarea legislației și promovarea unor soluții unitare este recomandată dezbaterea concomitentă a acestora și adoptarea unui singur act normativ.

3. La **art.2 lit.a)**, pentru corectitudinea exprimării, expresia „cerșetor, (-oare)” trebuie înlocuită prin cuvântul „cerșetor”.

4. Menționăm că prevederea drept infracțiune a cerșetoriei într-un act normativ distinct, așa cum se propune la **art.3** din proiect, va avea ca efect incriminarea faptei și după intrarea în vigoare a noului Cod penal - Legea nr.286/2009, deși, astfel cum se subliniază și în Expunerea de motive, acest act normativ „a renunțat la incriminarea cerșetoriei”. Precizăm însă, că stabilirea faptelor care constituie infracțiuni reprezintă o decizie de politică penală, constituind o problemă de oportunitate, asupra căreia singura autoritate competentă să se pronunțe este Parlamentul.

Pe de altă parte, întrucât cerșetoria constituie și în prezent infracțiune, fiind prevăzută de art.326 din Codul penal, este necesară analiza posibilității coexistenței celor două incriminări, pentru evitarea instituirii unor reglementări paralele până la intrarea în vigoare a noului Cod penal.

Din acest punct de vedere, semnalăm că, din formularea propusă la **art.3** din proiect, rezultă că respectiva infracțiune reprezintă o variantă a infracțiunii prevăzute la art.326 din Codul penal, care poate coexista cu aceasta. Astfel, art.3 din proiect are în vedere numai **obținerea de bani**, în vreme ce art.326 din Codul penal se referă la **apelarea la mila publicului cerând ajutor material**, indiferent de felul acestuia. Prin urmare, norma din proiect va deveni incidentă numai în situațiile în care solicitarea de ajutor material publicului s-a materializat în obținerea de bani. În caz contrar, fapta va intra sub incidența dispozițiilor art.326 din Codul penal.

Pe de altă parte, infracțiunea din art.3 din proiect diferă de cea prevăzută de art.326 din Codul penal și în ceea ce privește subiectul activ. Astfel, proiectul nu prevede nici o condiție suplimentară în ceea ce privește persoana care cerșește, în vreme ce, potrivit Codului penal, subiectul activ al infracțiunii de cerșetorie trebuie să fie o persoană care are capacitatea de a munci.

Precizăm însă, că ambele infracțiuni sunt infracțiuni de obicei, întrucât art.326 din Codul penal impune condiția ca apelarea la mila publicului să fie realizată **în mod repetat**, iar art.2 lit.b) din proiect definește cerșetoria drept strângerea de bani **ca mijloc de existență**. Prin urmare, în cazul faptei prevăzute de art.3 din proiect, nu este suficientă săvârșirea faptei o singură dată, ci, pentru ca aceasta să constituie infracțiune, este necesară repetarea ei de un număr suficient de ori, astfel

încât să rezulte că respectiva persoană își obține mijloacele de existență din strângerea de bani prin solicitarea de ajutor material publicului.

Având în vedere cele de mai sus, rezultă că, în prezent, cele două incriminări pot coexista, întrucât între ele există suficiente elemente de diferențiere. Necesitatea adoptării unei astfel de soluții legislative rămâne însă de analizat de către Parlament, ca unică autoritate legiuitoare a țării.

Apreciem însă că, pentru sistematizarea normelor referitoare la incriminarea cerșetoriei, fapta prevăzută de art.326 din Codul penal, precum și cea din cuprinsul art.3 din proiect, ar trebui să fie prevăzute în cadrul unui singur act normativ. În acest sens, prin proiect se poate alege fie varianta modificării sau a completării art.326 din Codul penal, fie cea a abrogării acestei din urmă norme și incriminarea cerșetoriei exclusiv în cuprinsul prezentului proiect. În aceste condiții, proiectul va trebui reformulat în mod corespunzător în funcție de soluția legislativă aleasă.

5. La **art.4**, sugerăm reanalizarea soluției legislative privind sancționarea contravențională a manifestării sentimentului de milă, mai ales că, astfel cum este redactată, norma va ridica probleme la aplicarea ei în practică. Avem în vedere faptul că, din impunerea condiției ca persoana căreia îi sunt dați bani să „practice cerșetoria” rezultă că fapta constituie contravenție numai în cazurile în care se dovedește că persoana care oferă banii știa sau cel puțin trebuia și putea să știe că, pentru cel care primește banii, această activitate constituie chiar mijlocul de existență. Precizăm că această interpretare se impune ca urmare a faptului că noțiunea de cerșetorie este definită, la art.2 lit.b), ca „strângere de bani ca mijloc de existență”.

Din punct de vedere terminologic, precizăm că noțiunea de „pedeapsă” este specifică răspunderii penale, astfel încât, în cazul menținerii contravenției prevăzute la art.4, expresia „se pedepsește cu amendă de la 300 - 600 lei” trebuie înlocuită cu sintagma „se **sancționează** cu amendă de la 300 lei la 600 lei”.

6. Precizăm că norma generică din cuprinsul **art.5**, referitoare la competențele „autorităților cu atribuții în domeniul asigurării ordinii și liniștii publice” nu este suficientă pentru conturarea cadrului răspunderii contravenționale.

Astfel, pentru asigurarea unei reglementări complete, proiectul trebuie să cuprindă norma prin care să se stabilească în mod expres autoritățile din care fac parte agenții constatatori ai contravențiilor, dar și dispoziția privind completarea cu prevederile Ordonanței Guvernului nr.2/2001, precum și,

dacă se consideră necesar, norma referitoare la acordarea posibilității contravenientului de a achita, în 48 de ore de la înmânarea sau de la comunicarea procesului-verbal, a jumătate din minimumul amenzii contravenționale prevăzută la art.4. Pentru aceste motive, în situația menținerii contravenției de la art.4, **art.6** ar trebui reformulat, astfel:

„**Art.6. - (1)** Constatarea contravenției prevăzute la art.4 și aplicarea sancțiunii se face de către

(2) Contravenientul poate achita, pe loc sau în termen de cel mult 48 de ore de la data încheierii procesului-verbal ori, după caz, de la data comunicării acestuia, jumătate din minimumul amenzii prevăzute la art.4, agentul constator făcând mențiune despre această posibilitate în procesul-verbal.

(3) Contravenției prevăzute la art.4 îi sunt aplicabile dispozițiile Ordonanței Guvernului nr.2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.180/2002, cu modificările și completările ulterioare”.

PREȘEDINTE

dr. Dragoș ILIESCU

București
Nr.142/6.03.2012